

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

วิกฤตเศรษฐกิจโลกเริ่มต้นตั้งแต่ปลายปี 2550 จนถึงบัดนี้ยังไม่มีความสงบหรือยุติลง อีกทั้งยังทวีความรุนแรงและลุกลามจนประสบกับปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก เพราะได้รับผลกระทบจากปัญหาสินเชื่อที่ปล่อยให้แก่ลูกหนี้คุณภาพต่ำในสหรัฐอเมริกา เป็นผลให้ระบบเศรษฐกิจในสหรัฐอเมริกาคดเคี้ยวและส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจการค้าทั่วโลกคดเคี้ยวตาม เพราะการบริโภคในสหรัฐมีความสำคัญต่อการส่งออกสินค้าไปสหรัฐ และการลงทุนของสหรัฐไปยังต่างประเทศ วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจสหรัฐอเมริการั้งนี้ยังส่งผลกระทบต่อกลุ่มสหภาพยุโรป มีผลทำให้เศรษฐกิจของสหภาพยุโรป 27 ประเทศ (EU27) มีอัตราการขยายตัวติดลบในภาพรวมของระบบเศรษฐกิจ ปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจได้ลุกลามจนส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจในทวีปเอเชีย ที่ส่งออกสินค้าไปยังตลาดสหรัฐอเมริกาและยุโรปได้รับผลกระทบทางด้านการส่งออก การลงทุนและการผลิตสินค้ามีมูลค่าลดลงและอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจหดตัว ทำให้จำนวนคนว่างงานเพิ่มสูงขึ้น ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจลดลง ประชาชนขาดสภาพคล่องทางการเงิน ส่งผลกระทบต่อการบริโภคของประชาชน

สำหรับประเทศไทยเนื่องจาก ภาคการส่งออกมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจภายในประเทศไทย การส่งออกลดลงมีผลกระทบต่ออัตราการขยายตัวของ GDP เมื่อเทียบกับช่วงวิกฤตการณ์ต้มยำกุ้งปี 2540 พบว่าโครงสร้าง GDP ของปี 2551 มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจแตกต่างจากช่วงวิกฤตการณ์ปี 2540 ดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 แสดงโครงสร้าง GDP ปี 2540 และ 2551

ร้อยละ

รายการ	2540					2551				
	Q1	Q2	Q3	Q4	เฉลี่ย	Q1	Q2	Q3	Q4	เฉลี่ย
การบริโภคของครัวเรือน	54.4	57.0	54.4	51.8	54.4	49.6	53.1	51.5	53.0	51.8
การใช้จ่ายของรัฐบาล	8.1	7.8	9.3	7.8	8.2	8.0	8.6	10.3	8.5	8.9
การลงทุน	35.7	35.6	37.9	27.6	34.2	21.4	22.8	22.4	21.3	22.0
การส่งออก	42.8	43.2	45.9	51.0	45.7	70.4	73.9	77.1	67.0	72.1
การนำเข้า	45.0	46.9	45.1	40.2	44.3	53.3	56.8	60.7	55.9	56.6
อื่นๆ	4.0	3.3	-2.4	2	1.8	3.9	-1.6	-0.6	6.1	1.8
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2551)

จากตารางพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ของปี 2551 มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจ พึ่งพาภาคการส่งออกมากกว่าปี 2540 โดยสัดส่วน ภาคการส่งออกคิดเป็น 72.1 % ของจีดีพี ดังนั้น ภาคการส่งออกจึงเป็นภาคส่วนที่สำคัญในการกำหนด ทิศทางการขยายตัวทางเศรษฐกิจของ ประเทศไทย การส่งออกชะลอตัวส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต สถานประกอบการหลายแห่งไม่มี คำสั่งผลิตสินค้า ทำให้ต้องลดกำลังการผลิตลงตาม ส่งผลให้มีอัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น รายได้ของ ประชาชนและอำนาจการซื้อสินค้าลดลง

ดังนั้นรัฐบาลจึงออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะแรก เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับ ผลกระทบและกระตุ้นการใช้จ่ายของภาครัฐและภาคเอกชน ทำให้เกิดปริมาณเงินหมุนเวียนใน ระบบเศรษฐกิจ ส่งผลครอบคลุมประชาชนทุกกลุ่ม โดยมีโครงการที่อยู่ในมาตรการกระตุ้น เศรษฐกิจระยะแรกทั้งหมด 18 โครงการ รวมเป็นเงินจำนวน 280,000 ล้านบาท

โครงการต่างๆ ในมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในระยะแรก มีเป้าหมายทางเศรษฐกิจมุ่งเน้น แก้ไขภาคทางเศรษฐกิจ 4 ด้านหลัก คือ

### 1. กระตุ้นการบริโภคภายในประเทศ

เป็นโครงการที่เน้นกระตุ้นการจับจ่ายใช้สอยและลดค่าครองชีพของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ จากภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยและผู้สูงอายุ โดยการเพิ่มรายได้หรือแจกเงินให้ ประชาชนโดยตรง และลดภาระค่าครองชีพแก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีอำนาจในการซื้อ สินค้าและบริการอื่นๆมากขึ้น เช่น โครงการเช็คช่วยชาติ โครงการประกันราคาพืชผล โครงการเบี้ย กศัญญ โครงการส่งเสริม อสม. โครงการ 5 มาตรการ 6 เดือนลดค่าครองชีพ และโครงการชงฟ้า ช่วยประชาชน

### 2. เพิ่มการใช้จ่ายและการลงทุนภาครัฐ

เป็นโครงการที่เน้นการลงทุนโดยภาครัฐ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ เกิดการสร้างงานและรายได้ รวมทั้ง พัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจในระดับฐานราก และยกระดับคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ ชนบท อาทิเช่น โครงการเรียนฟรี 15 ปี โครงการต้นกล้าอาชีพ โครงการชุมชนพอเพียง โครงการ พัฒนาแหล่งน้ำขนาดเล็กเพื่อการเกษตร โครงการถนนปลอดฝุ่น โครงการปรับปรุงสถานีอนามัย และที่พักอาศัยตำรวจชั้นประทวนทั่วประเทศ

### 3. ช่วยเหลือและส่งเสริมการลงทุนภาคเอกชน

เป็นโครงการที่เน้นการให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมภาคเอกชนเพื่อลดการเลิกจ้าง กระตุ้นให้เกิด การลงทุนใช้จ่ายเพื่อสร้างงานในระบบเศรษฐกิจ อาทิ โครงการเพิ่มค่าลดหย่อนภาษีเงินได้จากการ ซื้ออสังหาริมทรัพย์ โครงการค้ำประกันสินเชื่อของ บยส. เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โครงการส่งเสริม SMEs โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอาหาร และ

มาตรการลดภาษีให้แก่ SMEs และวิสาหกิจชุมชน และการงดเก็บภาษีจากการปรับโครงสร้างหนี้ภาคเอกชน

#### 4. บรรเทาผลกระทบจากภาวะหดตัวของภาคส่งออกและการท่องเที่ยว

เป็นโครงการที่เน้นการช่วยเหลือภาคส่งออกและการท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากวิกฤติเศรษฐกิจโลก โดย กระตุ้นการท่องเที่ยว และ ลดความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจของผู้ส่งออก อาทิ โครงการรับประกันความเสี่ยงให้ผู้ส่งออก โดยการขยายการรับประกันการส่งออกให้ผู้ประกอบการในวงเงิน 150,000 ล้านบาท เป็นเวลา 3 ปี โครงการฟื้นฟูความเชื่อมั่นประเทศไทย โดยการจัดกิจกรรมเผยแพร่ภาพลักษณ์เพื่อชักชวนนักท่องเที่ยวและ นักลงทุนให้เดินทางมายังประเทศไทย โครงการสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ปรับภูมิทัศน์และระบบรักษาความปลอดภัย ในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญๆ รวมถึงการยกเว้นค่าธรรมเนียมวีซ่า 3 เดือน ลดค่าธรรมเนียม Landing Fee ยกเว้นค่าเข้าชมอุทยานฯ และกระตุ้นการท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยค่าใช้จ่ายจากการอบรมสัมมนาสามารถหักภาษีได้ 2 เท่า

ผลการเบิกจ่ายเงินโครงการตามมาตรการแผนกระตุ้นเศรษฐกิจระยะแรก ตั้งแต่วันที่ 9 มีนาคม 2552 – 31 พฤษภาคม 2552 มีการเบิกจ่ายแล้ว 55,831.76 ล้านบาท คิดเป็น 47.84% ของวงเงินงบประมาณทั้งหมด โดยโครงการที่มีการเบิกจ่ายสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1. โครงการเช็กช่วยชาติ 2. โครงการสนับสนุนการจัดการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย 15 ปี และ 3. โครงการ 5 มาตรการ 6 เดือน (ที่มา: เว็บไซต์ ช่วยชาติ ดอทคอม 16 มิถุนายน 2552 )

หนึ่งในมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะแรกคือ โครงการแจกเช็คช่วยชาติ 2,000 บาท รัฐบาลได้มอบหมายให้กระทรวงแรงงาน กรมบัญชีกลาง และ หน่วยงานต้นสังกัด มีหน้าที่ความรับผิดชอบการส่งมอบเช็คให้แก่ประชาชนผู้มีสิทธิได้รับเช็ค ได้แก่

1. ผู้มีสิทธิที่อยู่ในระบบประกันสังคม 8.1 ล้านคน โดยเป็นการจ่ายเช็คผ่านนายจ้างของสถานประกอบการ หรือกำหนดสถานที่ให้ผู้ประกันตนนำหลักฐานมารับได้ หรือสำนักงานประกันสังคมนำเช็คไปให้ผู้ได้รับสิทธิในแต่ละพื้นที่เอง
2. บุคลากรภาครัฐ ได้แก่ ข้าราชการ 1.27 ล้านคน สามารถรับเช็คได้จากหน่วยงานต้นสังกัด และผู้ที่รับเบี้ยหวัดบำนาญ 2.3 แสนคน สามารถมารับเช็คได้ที่กรมบัญชีกลาง
3. บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, ครู บุคลากรด้านการศึกษาและบุคลากรอื่นในโรงเรียนเอกชน, บุคลากรขององค์กรมหาชน, ทหารเกณฑ์และบุคลากรขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ สามารถรับเช็คได้ที่หน่วยงานต้นสังกัด

การแจกจ่ายเช็คช่วยชาติ 2,000 บาทให้กับผู้ประกันตน กระทรวงแรงงานได้ร่วมมือกับธนาคารกรุงเทพในการออกเช็คช่วยชาติ เริ่มดำเนินการแจกเช็ควันที่ 26 มี.ค.- 3 กรกฎาคม 2552 เช็คช่วยชาติมีระยะเวลาการใช้เช็คภายใน 3 เดือน นับตั้งแต่เช็คลงวันที่ โดยเช็คช่วยชาติ

รอบแรก เช็คลงวันที่ 26 มีนาคม รอบที่ 2 เช็คลงวันที่ 31 มีนาคม เช็ครอบที่ 3 ลงวันที่ 3 เมษายน รอบที่ 4 เช็คลงวันที่ 6 พฤษภาคม และรอบสุดท้ายเช็คลงวันที่ 15 มิถุนายน

สำนักงานประกันสังคม (สปส.) ได้ดำเนินการจ่ายเช็คช่วยชาติรอบแรก 3 รูปแบบ ดังนี้

1. จ่ายให้กับสถานประกอบการจำนวน 7,500 แห่ง มีผู้ประกันตน 2,361,300 คน
2. จ่าย ณ ที่ว่าการอำเภอ 800 แห่ง มีผู้ประกันตน 1,071,600 คน
3. จ่าย ณ สำนักงานประกันสังคมพื้นที่และสำนักงานประกันสังคมจังหวัด รวมถึง ศูนย์การค้า มีผู้ประกันตน 2,700,000 คน รวมจำนวนผู้ประกันตน ทั้งหมด 6,132,900 คน เป็นเงินทั้งสิ้น 12,265.8 ล้านบาท

จังหวัดลำพูนเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคเหนือที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากนิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดลำพูน เป็นแหล่งผลิตสินค้าส่งออกและมีจำนวนแรงงานการผลิตมากที่สุดในภาคเหนือ นิคมอุตสาหกรรมจังหวัดลำพูนจัดตั้งเมื่อปี 2526 เพื่อสนองนโยบายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) ซึ่งกำหนดให้มีการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคต่างๆ และเพื่อพัฒนาเมืองหลัก เมืองรองของภาคต่างๆ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) จึงได้มีโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือขึ้นที่จังหวัดลำพูน เนื่องจากมีความเหมาะสมหลายประการ เช่น มีความพร้อมทางด้านสาธารณูปโภค แรงงาน วัตถุดิบทางการเกษตร ระบบสื่อสารและคมนาคม จึงได้มีการพัฒนาพื้นที่ริมถนนหมายเลข 11 ช่วงกิโลเมตรที่ 67-70 (ลำปาง-เชียงใหม่) ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองจังหวัดลำพูน มีเนื้อที่ประมาณ 1,788 ไร่ โดยเริ่มก่อสร้างและพัฒนาพื้นที่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2526 และสร้างเสร็จในเดือนมีนาคม 2528 โดยใช้เงินทุนทั้งสิ้นประมาณ 438 ล้านบาท จากการขยายตัวของนิคมอุตสาหกรรมลำพูน ตั้งแต่ปี 2528 เป็นต้นมา โครงการลงทุนต่างๆ ก็ได้มีการขยายการลงทุนเรื่อยมา จนกระทั่งช่วงปี พ.ศ. 2537-2539 เป็นช่วงที่ประเทศไทยเองมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างสูงทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะภาคเอกชนที่ได้รับเงินทุนจากต่างชาติเข้ามาลงทุนภายในประเทศทั่วทุกภาคของประเทศ ซึ่งจังหวัดลำพูนได้รับการส่งเสริมจากนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) เพียงแห่งเดียวของภาคเหนือจึงส่งผลให้เกิดการลงทุนขยายตัวอย่างมากในจังหวัด มีประเทศที่ให้ความสนใจลงทุนมากที่สุดได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน สหประชาชาติ อินเดีย ประเทศแถบยุโรป และอเมริกา อื่นๆ อีกหลายประเทศ ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์คิดเป็นร้อยละ 34 ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงไปได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนและอุปกรณ์คิดเป็นร้อยละ 24 อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มคิดเป็นร้อยละ 15 และอุตสาหกรรมอื่นๆ ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องหนัง อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ อุตสาหกรรมก่อสร้างฯ รวมร้อยละ 27 ตามลำดับ สภาวะการลงทุนอุตสาหกรรมของจังหวัดลำพูน แสดงดังตาราง 1.2

ตารางที่ 1.2 จำนวนโรงงาน จำนวนเงินลงทุน และจำนวนแรงงาน ตั้งแต่ปี 2545-2550

รายการ	ปี2545	ปี2546	ปี2547	ปี2548	ปี2549	ปี2550
จำนวนโรงงาน (โรงงาน)	679	717	760	780	821	840
จำนวนเงินลงทุน (ล้านบาท)	7,026	7,922	9,161	9,161	11,603	12,845
จำนวนแรงงาน (คน)	14,604	15,814	16,935	20,102	22,815	24,402

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำพูน

จากตาราง 1.2 พบว่า สถานะการลงทุนด้านอุตสาหกรรมภาคเหนือในช่วงปี พ.ศ. 2545-2550 มีอัตราการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จำนวนโรงงาน จำนวนเงินลงทุน และจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้น สภาพทางเศรษฐกิจจังหวัดลำพูนปี 2550 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีมูลค่า 54,561 ล้านบาท มีกำลังแรงงานแยกเป็น ผู้มีงานทำ จำนวน 235,933 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 98.4 และผู้ว่างงานจำนวน 3,711 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 1.6 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงาน มีรายได้เฉลี่ยของประชากรจำนวน 148,307 บาท ต่อคนต่อปี โดยประเภทผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่ามากที่สุดอันดับหนึ่ง คือ สาขาอุตสาหกรรม อันดับสอง คือ สาขาเกษตรกรรม อันดับสาม คือ สาขาค้าส่ง ค้าปลีก และมีอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมเท่ากับร้อยละ 7.5 เมื่อพิจารณาการวัดรายได้ประชาชาติในระดับภาค (Gross Regional Product :GRP) ซึ่งถือเป็นการวัดศักยภาพการผลิตสินค้าและปริมาณขั้นสุดท้ายที่ผลิตได้ในภาค จังหวัดลำพูนมีส่วนต่อ GRP ของภาคเหนือ ร้อยละ 10.8 แสดงดังตารางที่ 1.3

ตารางที่ 1.3 อัตราขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวม ภาคเหนือ (ร้อยละ)

จังหวัด	อัตราขยายตัว		สัดส่วนต่อ GRP	
	2549	2550	2549	2550
เชียงใหม่	4.7	3.0	15.1	14.8
ลำพูน	12.7	7.5	10.5	10.8
ลำปาง	0.4	1.5	7.6	7.3
เชียงราย	2.2	6.9	6.6	6.8
พะเยา	2.4	3.4	2.9	2.9
แพร่	4.1	3.7	2.9	2.8
น่าน	2.9	5.2	2.4	2.4

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2549)

จากตาราง 1.3 ปี 2549 จังหวัดลำพูนมีอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมมากที่สุด ในภาคเหนือคิดเป็นร้อยละ 12.7 ปี 2550 จังหวัดลำพูนมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 7.5 ลดลงจากปี 2549 ร้อยละ 5.2 แสดงว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจมีการหดตัว และส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมการผลิตอย่างมาก จากผลภาวะเศรษฐกิจในประเทศถดถอย โดยเฉพาะภาคการผลิตจังหวัดลำพูนจึงมีประชาชนที่ได้รับผลกระทบเป็นจำนวนมาก การที่รัฐบาลจัดตั้งโครงการเช็กช่วยชาติถือเป็นการบรรเทาปัญหาทางการเงินให้แก่ผู้มีรายได้น้อย ทำให้ผู้วิสัยสนใจในการประเมินผลโครงการเช็กช่วยชาติของรัฐบาลในครั้งนี้ รวมทั้งศึกษาถึงพฤติกรรมการใช้จ่ายและวัดระดับความพึงพอใจของประชาชนที่ได้รับเช็ก อันจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปวางแผนเพื่อช่วยเหลือประชาชนต่อไปในอนาคต

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการใช้เช็กช่วยชาติของประชาชนที่ได้รับเช็กในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน
2. เพื่อประเมินผลการดำเนินงาน โครงการเช็กช่วยชาติของรัฐบาลจากประชาชนที่ได้รับเช็กในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

## 1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

จากการศึกษาครั้งนี้ จะทำให้ทราบผลการดำเนินงานตามนโยบายพลิกฟื้นเศรษฐกิจของโครงการเช็กช่วยชาติในการกระตุ้นการใช้จ่ายภายในประเทศว่าประชาชนมีความพึงพอใจและได้ปฏิบัติตามตอบสนองตามความต้องการและวัตถุประสงค์ของรัฐบาลได้ผลอย่างแท้จริงในการดำเนินการตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจนี้ ผลการศึกษาที่ได้สามารถใช้เป็นข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของนโยบาย และเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายหรือมาตรการอื่นที่สามารถนำไปใช้กระตุ้นระบบเศรษฐกิจในจังหวัดลำพูนต่อไปในอนาคต

## 1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การประเมินโครงการเช็กช่วยชาติจากผู้ประกันตนที่ได้รับเช็ก 2,000 บาทจากรัฐบาลประเมินจากค่าความโน้มเอียงหน่วยสุดท้ายของการบริโภคจากการได้รับเช็ก 2,000 บาท และจากความพึงพอใจ นอกจากนี้ศึกษาถึงพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินของผู้ประกันตนในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน โดยมีช่วงระยะเวลาที่ศึกษาระหว่างเดือน มิถุนายน ถึงเดือน กรกฎาคม

## 1.5 นิยามศัพท์

**การประกันสังคม** คือ การสร้างหลักประกันในการดำรงชีวิตในกลุ่มของสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการ เพื่อรับผิดชอบในการเฉลี่ยความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น จากการเจ็บป่วย คลอดบุตร ตาย ทูพพลภาพ สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และการว่างงาน เพื่อให้ได้รับการรักษาพยาบาล และมีรายได้อย่างต่อเนื่อง

**ผู้ประกันตน** คือ ลูกจ้างที่เริ่มเข้าทำงาน อายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีและไม่เกิน 60 ปี และอยู่ในสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป ซึ่งทั้งนายจ้างและลูกจ้างจะต้องขึ้นทะเบียนประกันสังคม

**ผู้ประกันตนตามมาตรา 33** คือ ลูกจ้างซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์เป็นผู้ประกันตน

**ผู้ประกันตนตามมาตรา 39** คือ ผู้ใดเคยเป็นผู้ประกันตนตาม มาตรา 33 โดยจ่ายเงินสมทบมาแล้ว ไม่น้อยกว่าสิบสองเดือน และต่อมาความเป็นผู้ประกันตนได้สิ้นสุดลงตาม มาตรา 38 (2) ถ้าผู้นั้น ประสงค์จะเป็นผู้ประกันตนต่อไป ให้แสดงความจำนงต่อสำนักงานตามระเบียบที่เลขาธิการกำหนดภายในหกเดือนนับแต่วันสิ้นสุดความเป็นผู้ประกันตน

**ผู้ประกันตนตามมาตรา 40** คือ บุคคลอื่นใดซึ่งมิใช่ลูกจ้างตาม มาตรา 33 จะสมัครเข้าเป็นผู้ประกันตน ตามพระราชบัญญัตินี้ได้ โดยให้แสดงความจำนงต่อสำนักงาน